

Det vil heraf ses, at selv efter Indførelsen af Forholdstalsvalgmaaden vil de højstbeskattedes Stilling ikke være særlig misundelsesværdig, navnlig ikke i Sammenligning med deres Stilling i det øvrige Land, hvor de som særlig Korporation i Købstæderne kunne vælge 1 under Halvdelen og paa Landet 1 over Halvdelen af Repræsentanterne og desuden deltage i Valget sammen med de andre Vælgere. Ganske teoretisk set kan jeg naturligvis indrømme, at det er en Ubillighed i den nugældende Lov for Kjøbenhavn, at der findes Skatteydere, som ere fuldstændig udelukkede fra Indflydelse paa Kommunalbestyrelsens Sættelse. Det maa jo siges at være en noget besynderlig Foranstaltning, og jeg skulde derfor være meget villig til at medvirke til en forandret Ordning, der paa en Gang kunde hæve dette Misforhold og samtidig give de højstbeskattede en noget mere betryggende Garanti, end de for Tiden have; men hertil er der jo ikke nogen som helst Udsigt; jeg tror ikke, at et saadant Forslag vil kunne gøre Regning paa at passere Folketinget. Jeg siger, at Forholdet har *teoretisk* Betydning, men *praktisk* set tror jeg ikke, at det her er videre væsentligt. Det er vel saa, at de højstbeskattede nu have Ret til at vælge, og at de, som have en Indtægt af under 1,000 Kr., ere uden Valgret, men i Virkeligheden ere jo de Anskuelse, som man vel med nogen Sandsynlighed kan antage, at de lavest beskattede hylde, ret fyldig repræsenterede i Borgerrepræsentationen — det kan der slet ingen Tvivl være om — saa at nogen synderlig Skade sker der ikke de lavestbeskattede ved at savne Valgret; deres Interesser blive jo saa energisk og kraftigt varetagne af de Skatteydere, der have en lav, men dog tilstrækkelig høj Indtægt til at komme med til at vælge, at de ikke lide nogen nævneværdig Skade, og at de i Virkeligheden ere langt bedre stillede end de højerebeskattede, som vel have Valgret, men som jo nu ere udsatte for at blive ganske fortrængte fra Borgerrepræsentationen og i alt Fald, selv om Forholdstalsvalgmaaden indføres, dog kun kunne møde med en temmelig ringe Minoritet.

Skulde der altsaa fra konservativ Side være Tale om at gaa ind paa en Udvidelse af den kommunale Valgret, saa maatte det være, fordi man derved købte eller opnaaede den Fordel at faa Forholdstalsvalgmaaden indført, og det er vistnok ogsaa det, som har fristet enkelte Medborgere til at ville gaa ind paa Lovforslaget i den

Skikkelse, man har kunnet faa det fra Folketinget. Man har jo hørt saadanne Udtalelser som, at det vilde dog være aldeles uforsvarligt, at man nu skulde risikere, at den konservative Side af Borgerne, de mere bemidlede, efterhaanden som Aarene skred, kunde blive fuldstændig udelukkede fra Indflydelse paa Borgerrepræsentationens Sættelse. Jeg maa nu ganske ærlig tilstaa, at jeg mener, at Forholdstalsvalg er af den Slags Guld, som man temmelig let kan komme til at købe for dyrt. Jeg tror ikke, at den Fordel at være Minoritet i en Forsamling har saa overmaade meget at sige. Naturligvis, i de gammeldags naive Tider, hvor man tog hver Sag op for sig, og hvor meget hyppigt Majoritet og Minoritet dannede sig om hvert enkelt Spørgsmaal ganske uanset Folks almindelige Anskuelse, kunde det endnu have noget at sige at være Minoritet. Men det Standpunkt er jo nu overvunden, det bliver mere og mere saadan, at man staar over for en kompakt og urokkelig Majoritet, Partifæller hænger, og jeg saa maa sige, sammen som Ærtehalv; der stemmes efter en Snor. Over for en saadan Majoritet er virkelig en Minoritet ynkelig stillet, man kan godt sige, at den er ganske afmægtig. Lad os tage et bestemt Eksempel. Der var for nylig Tale om en lønnet Plads, som Borgerrepræsentationen havde at besætte. Denne Affære hvirvlede meget Støv op, derom skal jeg ikke udtale mig nærmere, det er i denne Sammenhæng lige gyldigt, hvem der har Ret, — men sikkert er det, at Sagen vilde være gaaet ligedan, enten den Majoritet, der satte den paagældende ind paa den lønede Plads, bestod af 36 mod Nul eller af 19 mod 17. I sidste Tilfælde skulde der maaske finde nogle Omvalgte Sted, men det endelige Resultat vilde være blevet det samme. Der kan ganske vist paavises 1 Tilfælde, hvor en Minoritet kan have nogen Betydning, nemlig ved Afskedigelse af en Borgmester. Det hedder derom i Loven af 1857, at naar Borgerrepræsentationen vil afskedige en Borgmester uden hans Samtykke og uden Kongens Samtykke, kræves dertil $\frac{3}{4}$ Majoritet. Jeg tror dog ikke, at det har saa overordentlig stor praktisk Betydning. Et Flertal i Magistraten vil inden for en rimelig Tidsfrist kunne tilvejebringes af et Flertal i Borgerrepræsentationen. Med Raadmændene kan man forholdsvis hurtigt blive færdig, og Borgerrepræsentationen har i Virkeligheden saa overordentlig mange Midler til at amuser en Borgmester